

[Niels Helveg Petersen]

Jeg vil dog gerne have lov til at føje til, at det principielt er mig umuligt at afvise en finansieringskilde, der gør det, skal vi sige lidt dyrere for de rigeste lande at yde et bidrag end for de fattige lande. Principielt mener jeg ikke, man kan afvise en sådan finansieringsmulighed. Man kan pege på tekniske vanskeligheder, men også vores skattelovgivning bygger jo dog på princippet, at de bredeste skuldre skal bære de tungeste byrder. Det princip mener jeg ikke man skal anfægte, men det er medgivet, at der både er tekniske problemer i meget betydeligt omfang og politiske problemer, som bl.a. hænger sammen med, at de skitser, der foreligger fra Kommissionens side, næppe kan accepteres. Finansieringsproblemerne vil blive påtrængende under det danske formandskab, og derfor er det en hovedopgave for dansk markeds politik i de kommende måneder.

En anden hovedopgave knytter sig til det indre marked. Man kan vel sige, at vi har to opgaver, først og fremmest – og det har stået i fokus i hele debatten om pakken og måske i virkeligheden for meget i fokus – at forsvare vores egne niveauer for beskyttelse af miljø og arbejdsmiljø. Jeg vil på ingen måde forklejnne betydningen af det, tværtimod er det uhyre vigtigt, men den største indsats, Danmark kunne yde i det europæiske samarbejde, var at opnå, at alle europæiske lande kom op på et højere niveau af arbejdsmiljøbeskyttelse og miljøbeskyttelse. Det er en langt større opgave, vi står over for, end bare at beskytte vore egne interesser. Danmark har med pakkens vedtagelse med artikel 100 A meget store muligheder for at løfte en lødig og vigtig opgave for mange europæere, ikke kun for 5 millioner danskere.

Jeg synes, det er rigtigt at fremhæve dette som en stor, positiv og lødig arbejdsopgave for dansk markeds politik, og jeg glæder mig da også sådan lidt stilfærdigt over, at hr. Gade i sit indlæg hele tiden tog sit udgangspunkt i artikel 100 A og fremhævede de positive ting, der var ved artikel 100 A i netop sådanne bestræbelser. Det er glædeligt, at hr. Gade med et års forsinkelse efter folkeafstemningen også har kunnet få øje på, at der altså gemmer sig positive muligheder i artikel 100 A.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at udenrigsministeren har fuldstændig ret – og det vil vise sig i løbet af nogle år – når han påstår, at vi

vil komme i den situation, at bestemmelserne i artikel 100 A om kvalificeret flertal vil være til fordel for dem, der ønsker et højere niveau af miljøbeskyttelse, at de, som vil risikere at blive overstemt i de typiske tilfælde, vil være de lande, der ikke kan eller ønsker at være med til et for højt niveau for en beskyttelse af miljø og arbejdsmiljø. Jeg tror, udenrigsministeren har ret i den betragtning. Det vil nok først vise sig i løbet af nogle år, men tendensen i retning af et ønske om højt beskyttelsesniveau er så kraftig i alle lande, at jeg tror, udenrigsministeren ender med at få ret i den betragtning.

Den tredje store opgave, vi har, knytter sig til Norden og de øvrige EFTA-lande, men især de nordiske lande. Danmark skal selvfølgelig for det første arbejde for at sikre, at der ikke opstår nye hindringer for handel grundet på tekniske handelshindringer i forhold til de øvrige nordiske lande. Men endnu vigtigere igen er en positiv opgave, nemlig at sikre, at nordiske synspunkter på miljø og arbejdsmiljø får den størst mulige gennemslagskraft i den europæiske debat, og det kan vi kun sikre ved at holde god kontakt og tæt kontakt til de øvrige nordiske lande, vide, hvad de mener, kende både deres synspunkter og deres interesser og være med til at føre dem frem og dermed sikre en samlet nordisk indflydelse i EF-samarbejdet.

Det er slående, når man taler med politikere fra de øvrige nordiske lande i disse år, hvor stor vægt de lægger på Danmarks mulige indsats på hele dette område.

Det er nu godt og vel et år siden, vi havde folkeafstemningen om EF-pakken. Den er ikke trådt i kraft endnu: Irland har denne gang ikke glemt at ratificere som dengang med Grønland, men har juridiske problemer. Og sådan er det jo tit i det europæiske samarbejde: tidsterminerne har svært ved at holde. Det er et stort maskineri, mange interesser er involveret, og denne gang er det altså den irske højesteret, der ikke har afsagt kendelse, således at Europæisk Fælles Akt kan træde i kraft.

Vi står altså stadig væk og diskuterer noget fremtidigt, noget, der ikke er i værk, men jeg synes, der er god grund til at notere, at det år, der er gået, selv om Europæisk Fælles Akt ikke er trådt i kraft, altså ikke har været spildt i dansk markeds politik. Vi har brugt tiden i markedsudvalgets underudvalg – og